

SARAH J. MAAS

**REGATUL
SPINILOR
ȘI AL
TRANDAFIRILOR**

vol. 1

editura rao

CAPITOLUL

1

Pădurea se transformase într-un labirint din gheață și zăpadă.

Trecuse o oră de când supravegheam desișul, iar punctul meu de reper, creanga îndoită, devenise inutil. Rafalele de vânt viscoleau stratul gros de zăpadă, acoperindu-mi urmele, îngropând, totodată, și semnele unei posibile prăzi.

Foamea mă îndepărtase de casă mai mult decât de obicei, dar iarna era grea. Animalele se retrăseseră, intrând atât de adânc în pădure, încât abia le mai puteam urmări, permițându-mi să le dobor pe rând pe cele rătăcite, rugându-mă să reziste până la primăvară. Nu fu așa.

Mi-am trecut degetele amorțite peste pleoape, îndepărtând fulgii agățați de gene. Aici nu existau copaci fără scoarță, care să indice trecerea căprioarelor – încă nu sosiseră. Nu aveau să părăsească locul până când nu se termina scoarța, apoi urmau să călătorească spre nord, dincolo de teritoriul lupilor și, poate, spre tărâmurile zânelor din Prythian – acolo unde niciun muritor nu ar fi îndrăznit să meargă, decât dacă și-ar fi dorit moartea.

Gândul acesta îmi trimise un fior pe șira spinării, dar l-am alungat, concentrându-mă asupra împrejurimilor și la sarcina pe care trebuia să o îndeplinesc. Tot ce puteam face era să reușesc să supraviețuiesc o săptămână, o zi, următoarea oră, era tot ceea ce făcusem

ani de zile. Și acum, cu zăpada, aș fi fost norocoasă să zăresc ceva de aici – mai ales din copacul în care mă urcasem. Abia vedeam la patru metri în fața mea. Înăbușindu-mi un geamăt când membrele-mi înțepenite crâcniră din cauza mișcării, am destins coarda arcului înainte de a coborî din copac.

Zăpada înghețată a scârțâit sub cizmele mele uzate, iar eu am scrâșnit din dinți. Vizibilitate scăzută, zgomotul inutil – era încă o partidă ratată de vânătoare.

Mai rămăseseră doar câteva ore din zi. Dacă nu plecam curând, trebuia să merg spre casă pe întuneric, iar avertismentele vânătorilor din oraș încă îmi răsunau în minte: lupii uriași umblau după pradă în haită. Ca să nu mai spun de șoaptele despre străinii reperați în zonă, înalți, siniștri și mortali.

Vânătorii se rugaseră zeilor noștri de mult uitați, mai puțin zănelor, iar eu m-am rugat în secret alături de ei. În cei opt ani trăiți în satul nostru, aflat la două zile de mers de la granița nemuritorilor din Prythian, fuseserăm cruțați de un atac, deși comercianții ambulanți povesteau câteodată despre orașele depărtate de graniță, de pe urma cărora rămăseseră doar așchii, oase și cenușă. Aceste povești, cândva atât de rare încât bătrânii satului le considerau zvonuri, deveniseră, în ultimele luni, șușoteli banale în orice târg.

Riscasem mult intrând atât de adânc în pădure, dar ieri se terminase ultima bucată de pâine și, cu o zi înainte, tot ce mai rămăsese din carnea uscată. Totuși, aș fi preferat să-mi petrec încă o noapte flămânzind, decât să mă trezesc satisfăcând foamea lupilor. Sau a vreunei zâne.

Nu că ar fi avut din ce să se ospăteze. Slăbisem atât de mult, încât puteam să-mi număr coastele. Mișcându-mă cât mai sprinten și mai discret printre copaci, mi-am apăsât cu mâna stomacul gol, care mă durea. Știam ce fețe aveau să facă surorile mele mai mari când urma să mă întorc din nou acasă cu mâna goală.

După câteva minute de căutări atente, m-am ghemuit într-o tufă de măracini, acoperită de zăpadă. Printre spini, vedeam destul de bine jumătatea unei poieni și pâraiașul care o traversa. Cele câteva găuri din gheață îmi sugerară faptul că era încă des folosit. Cu puțin noroc, ceva avea să se ivească. Cu puțin noroc.

Am răsuflat pe nas, împungând pământul cu vârful arcului, și mi-am rezemat fruntea de curba aspră a lemnului. Nu aveam cum să rezistăm fără mâncare încă o săptămână. Foarte multe familii începuseră deja să mă implore să am încredere în pomenile orașenilor mai bogați. Văzusem cu ochii mei cât de mare le era generozitatea.

M-am așezat într-o poziție mai confortabilă și am respirat mai lent, chinuindu-mă să ascult sunetele pădurii, acoperite de șuieratul vântului. Ningeă fără oprire, fulgii dansând și rotindu-se ca stropii de spumă, cei proaspeți, albi și curați căzând peste culoarea maronie și gri a lumii. Și, în ciuda agitației și a membrelor mele amorțite, mi-am calmat acea parte înversunată și rea a minții, pentru a putea măsura cu privirea pădurea acoperită de zăpadă.

Cândva, îmi era ușor să savurez contrastul ierbii abia crescute pe pământul arat și negru sau să admir o broșă cu ametist, cuibărită între faldurile de mătase de culoarea smaraldului, cândva visam, respiram și gândeam în culori, lumini și forme. Uneori chiar visam la o zi în care surorile mele s-ar fi măritat și am fi rămas doar eu și tata, cu destulă mâncare încât să ne descurcăm, cu destui bani cât să cumpăr niște vopsea și destul timp să aștern acele culori și forme pe hârtie, pe pânză sau pe pereții casei.

Un vis care nu părea să se adeverească prea curând – poate nu se va împlini niciodată. Așadar, îmi fu permis să fur un astfel de moment, să admir licăritul slab al luminii de iarnă pe zăpadă. Nu-mi puteam aminti ultima dată când mă opriseam să admir ceva frumos sau interesant.

Orele pierdute cu Isaac Hale într-un hambar dărăpănat nu conta – acele vremuri erau disperate și nefericite, câteodată nemiloase, dar niciodată minunate.

Șuiatul vântului se transformă într-un oftat ușor. Acum fulgii cădeau mai încet, adunându-se în grămezi pufoase de-a lungul fiecărei creștături a copacului. Fermecătoarea – mortala frumusețe blândă a zăpezii. Mi-am revenit gândindu-mă că trebuia să mă întorc la drumurile noroioase și înghețate ale satului, la căldura casei noastre înghesuite.

În luminiș, tufele foșniră. Încordatul arcului ținea de instinct. Am privit printre spini, iar respirația mi s-a tăiat. La mai puțin de treizeci de pași depărtare se afla o cerboaică mică, nu foarte slăbită din cauza iernii, dar destul de disperată, încât să smulgă coaja unui copac din luminiș.

O astfel de căprioară mi-ar fi putut hrăni familia timp de o săptămână sau mai mult.

Îmi lăsă gura apă. Am țintit, liniștită ca vântul care șuiera printre frunzele uscate.

Era nepăsătoare, neștiutoare că moartea o aștepta la câțiva metri distanță. Continuă să smulgă bucățile de coajă, mestecându-le încet.

Aș fi putut usca jumătate din carne, păstrând restul pentru mâncare – tocane, plăcinte... Pielea ei putea fi vândută sau transformată în haine pentru unul dintre noi. Mie îmi trebuiau cizme, Elain avea nevoie de o pelerină nouă, iar Nesta își dorea tot ce aveau ceilalți.

Degetele îmi tremurară. Foarte multă mâncare – o soluție salvatoare. Mi-am ținut respirația și am țintit de două ori.

Din tufișul învecinat, străluciră însă doi ochii aurii.

Pădurea amuți. Vântul nu mai suflă. Până și ninsoarea se opri.

Noi, muritorii, nu mai aveam zei la care să ne rugăm, dar, dacă le-aș fi știut numele uitate, m-aș fi rugat lor. Tuturor. Ascuns în desiș, lupul se apropie încet, ținându-l pe căprioara cu privirea.

Era imens – cât un ponei. Gura mi se uscă. Era unul dintre lupii masivi despre care fusesem avertizată.

Nu mai văzusem niciodată unul atât de mare; și, totuși, căprioara nu-l auzi și nici nu-l văzu. Dacă era din Prythian, dacă se întâmpla să fie un spiriduș, atunci nu ar fi trebuit să mă îngrijorez că aș fi putut sfârși prin a fi mâncată. Dacă era un spiriduș, ar fi trebuit să fug deja.

Și totuși... dacă l-aș ucide fără să mă vadă, poate mi-aș face mie, satului meu și lumii o favoare. Nu ar fi greu să-i străpung ochiul cu o săgeată.

În ciuda mărimii, arăta ca un lup, se mișca precum un lup. „Este un animal“, m-am încurajat eu. Un simplu animal.

Aveam un cuțit de vânatoare și trei săgeți. Primele două erau unele obișnuite – simple și eficiente și, probabil, pentru un lup atât de mare, nu mai periculoase ca o înțepătură de albină. Dar a treia săgeată, cea mai lungă și mai grea, o cumpărasem de la un comerciant ambulant, într-o vară când aveam suficiente monede din cupru încât să ne permitem și obiecte de lux. O săgeată cioplită din lemn de frasin de munte, armată cu un vârf din fier.

Toată lumea știa că spiridușii urau fierul – însă lemnul de frasin era cel care făcea ca magia lor vindecătoare și nemuritoare să se diminueze suficient de mult timp încât un om să poată da lovitură finală. Cel puțin, așa umbla zvonul. Singura dovadă care indica eficiența frasinului era raritatea acestuia. Văzusem desene ale copacilor, dar niciodată unul cu propriii mei ochi – nu după ce Regina Zănelor îi arsese pe toți, în urmă cu multă vreme. Așadar, rămăseseră puțini, cei mai mulți și plâpânzi, ascunși de către nobilime în dumbrăvi împrejmuite de ziduri înalte. După ce am cumpărat săgeata, am petrecut săptămâni întregi întrebându-mă dacă aruncasem banii degeaba pe acea bucățică de lemn scump, pe care nu am folosit-o niciodată în trei ani de zile.

Acum, cu mișcări puține și eficiente, am scos-o rapid; aș fi făcut orice pentru ca acel lup monstruos să nu se uite spre mine. Săgeata era destul de lungă și de grea încât să îl rănească – sau să îl omoare, dacă ținteam bine.

Dacă aș ucide lupul, căprioara ar fugi. Dacă aș ucide căprioara, lupul m-ar ataca sau mi-ar fura prada, distrugând cantități valoroase de blană și grăsime.

Pieptul mi se încheștă atât de tare, încât mă duru. Și, în acel moment, mi-am dat seama că viața mea depindea de o singură întrebare: Lupul era, oare, singur?

Am apucat arcul și l-am încordat și mai mult. Era o încercare bună, dar nu mai înfruntasem niciodată un lup. Credeam că sunt norocoasă – chiar binecuvântată. Însă, acum... nu știam unde să lovesc sau cât de repede se mișcau. Nu îmi puteam permite să ratez. Nu cu o singură săgeată din frasin.

Și, dacă sub acea blană se ascundea un spiriduș, atunci, adio. Adio, după toate suferințele cauzate de neamul lor. Nu voiam să risc să vină mai târziu în orașul nostru pentru a măcelări, a mutila și a chinui. Trebuia să moară, aici și acum. L-aș fi ucis bucuroasă.

Lupul se strecură mai aproape, iar o ramură se rupse sub una dintre labele lui – mai mari decât mâinile mele. Căprioara înlemni. Se uită împrejur, cu urechile ridicate spre cerul cenușiu. Deoarece lupul se afla în direcția vântului, nu putea să-l vadă sau să-l miroasă.

Acesta își coborî capul, iar corpul masiv și argintiu, atât de perfect camuflat de zăpadă și de umbre, se lăsă pe picioarele din spate. Căprioara încă se uita în direcția greșită.

I-am privit pe amândoi. Cel puțin era singur – măcar atâta noroc îmi fusese dat. Dar dacă lupul ar fi speriat căprioara, aș fi înfruntat un lup gigantic și flămând – probabil un spiriduș – care își căuta următoarea masă. Însă, dacă ar fi omorât-o...

Dacă nu cumpăneam bine, nu doar eu riscam să pier. În ultimii opt ani de vânat în pădure, viața mea fusese însă supusă riscurilor și, de cele mai multe ori, luasem decizia corectă. De cele mai multe ori.

Cu ghearele lui galbene și sclipitoare, lupul țâșni din desiș, strălucind în gri, alb și negru. În luminiș părea și mai mare; o întru-chipare musculoasă, rapidă și cu o forță extraordinară. Căprioara nu avu nicio șansă.

Am tras cu săgeata din lemn de frasin, înainte să o nimicească. Aceasta îl nimeri în coaste, iar eu aș fi putut să jur că pământul s-a cutremurat. Urlă de durere, dând drumul gâtului căprioarei, în timp ce sângele, de un roșu foarte aprins, i se împrăstie pe zăpadă.

Se întoarse către mine, cu acei ochi galbeni larg deschiși, cu blana zburlită. Ridicându-mă în picioare în zăpada care fremăta în jurul meu și scoțând altă săgeată, i-am simțit mârâitul grav în stomacul meu gol.

Însă lupul, cu burta pătată de sânge și cu săgeata mea din lemn de frasin adânc înfiptă în coaste, abia dacă se uită la mine. Începu din nou să ningă. Privirea lui oarecum vigilentă și surprinsă mă făcu să trag a doua săgeată. Pentru orice eventualitate – în caz că aceea inteligență era una nemuritoare și periculoasă.

Nu încercă să se ferească de săgeata care îi pătrunse cu precizie în ochiul galben, larg deschis.

Amestecându-se cu zăpada, culorile și întunericul se învărtiră, încetându-mi vederea.

Lupul căzu la pământ.

Picioarele îi zvâcniră și un chelălăit slab se auzi în vânt. Imposibil – ar fi trebuit să fie mort, nu pe moarte. Săgeata îi intrase în ochi aproape în întregime.

Totuși, lup sau spiriduș, nu conta. Nu cu acea săgeată din lemn de frasin înfiptă în coaste. Dând zăpada la o parte și apropiindu-mă, păstrând încă o distanță destul de mare, mâinile îmi tremurară. Sângele țâșni din rănilor pe care i le făcusem, înroșind omătul.

Scormoni pământul, respirând deja mai încet. Avea dureri mari sau scâncetul era doar o încercare de a alunga moartea? Nu eram sigură că voiam să aflu.

Zăpada se așeza în jurul nostru. L-am privit până când acea blană neagră cu nuanțe sidefii încetă să se mai miște. Era un lup, în ciuda mărimii, era, cu siguranță, doar un lup.

Strânsoarea din pieptul meu se domoli, iar oftatul meu căpătă forma unui nor. Săgeata din frasin se dovedise mortală, indiferent pe cine sau ce doborâse.

Examinând rapid căprioara, mi-am dat seama că puteam căra un singur animal – și chiar și asta ar fi fost o luptă. Însă era păcat să renunț la lup.

Deși am pierdut minute prețioase, minute în care orice prădător ar fi putut mirosi sângele proaspăt, i-am jupuit pielea și mi-am curățat săgețile cât de bine am putut.

Măcar îmi încălzisem mâinile. Înainte de a ridica pe umeri căprioara, i-am acoperit rana mortală cu partea însângărată a blănii. Până la casa noastră erau câțiva kilometri și nu aveam nevoie ca o dără de sânge să conducă toate animalele cu gheare și colți direct spre mine.

Gemând din cauza greutății, am apucat picioarele căprioarei și am privit pentru ultima dată cadavrul aburind al lupului. Celălalt ochi auriu se uita acum la cerul încărcat de zăpadă și, pentru o clipă, mi-am dorit să-mi fi fost milă de el.

Însă eram în pădure și era iarnă.

CAPITOLUL

2

Până când am ieșit din pădure, cu genunchii tremurând, soarele apusese. Mâinile mele, înțepenite din cauză că strângeam picioarele căprioarei, amortiseră complet cu mult timp în urmă. Nici măcar cadavrul nu putea alunga frigul pătrunzător. Lumea era scăldată în nuanțe de albastru-închis, tulburat doar de razele albe strecurate printre jaluzelele ferestrelor casei noastre dărăpănate. Era de parcă m-aș fi plimbat printr-un tablou viu – un moment de liniște, înfrumusețat de rapiditatea cu care tonurile de albastru se transformau într-un întuneric profund.

Înaintând cu greu pe cărare, fiecare pas fiindu-mi alimentat doar de foamea aproape ametoitoare, vocile surorilor mele se unduiră în întâmpinarea mea. Nu trebuia să le înțeleg cuvintele pentru a ști că vorbeau despre vreun tânăr sau despre panglicile pe care le văzuseră în sat, când ar fi trebuit să taie lemne, dar, cu toate acestea, am zâmbit ușor.

Am lovit tocul din piatră al ușii cu cizmele, scuturându-le de zăpadă. Bucăți de gheață căzură de pe pietrele gri ale casei, dezvăluind marcajele șterse, gravate în jurul pragului. Cândva, tatăl meu convinsese un șarlatan în trecere să realizeze gravurile, în schimbul unei sculpturi din lemn. Tata nu reușise să ne ofere prea multe lucruri, iar inima nu mă lăsase să-i spun că gravurile erau inutile și, fără îndoială, false. Muritorii nu aveau puteri magice, nu aveau nici

